

ansvarlig for en defekt ved det færdige produkt, medmindre der foreligger en af de i § 7 opregnede særlige omstændigheder. Dette gælder både en defekt, der er opstået i færdigvareproducentens egen virksomhed og en defekt opstået ved produktionen eller fremstillingen af en delkomponent eller en råvare. Råvare- og delproducenten er derimod kun ansvarlig for en defekt ved det færdige produkt, hvis denne skyldes en defekt ved det produkt, der leveret af denne. Bestemmelsen om delproducentens ansvar skal således bl.a. ses i sammenhæng med de begrænsninger, der følger af lovforslagets § 7, stk. 2 og 3. Ifølge § 7, stk. 2, kan delproducenten frigøre sig for ansvar, hvis det må antages, at hans produkt ikke var defekt, da det blev bragt i omsætning, hvilket i denne situation typisk sker i forbindelse med salget til færdigvareproducenten. Ifølge § 7, stk. 3, bliver delproducenten endvidere fri for ansvar, hvis han kan bevise, at defekten på delproduktet kan tilskrives udformningen af det produkt, i hvilket delproduktet indgår, eller anvisninger, der er givet af fabrikanten af det færdige produkt.

Såfremt flere kan drages til ansvar efter lovforslagets bestemmelser, hæfter disse solidarisk, jfr. lovforslagets § 12, der tillige indeholder regler om regres. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Til stk. 2

Ifølge *stk. 2* pålægges EF-importøren af et produkt, dvs. den, der indfører produktet fra et ikke EF-land til EF, samme ansvar som producenten. Baggrunden for denne bestemmelse er ligesom bestemmelserne i *stk. 3* og *4* at sikre forbrugeren mest muligt. Bestemmelsen bevirker således, at erstatningskravet altid kan rejses mod en ansvarlig, der har hjemting i EF. Bestemmelsen får særlig betydning, når EF-domskonventionen gennemføres. Der henvises til de almindelige bemærkninger punkt 5.

Den pågældende import skal være sket med henblik på *salg eller anden form for omsætning*, hvorfor indførsel af f.eks. en maskine udelukkende til brug i importørens egen erhvervsvirksomhed ikke medfører, at importøren omfattes af *stk. 2*. Det er ikke nogen betingelse for, at importøren ifalder ansvar som producent, at overdragelse til forbrugeren er betinget af vederlag.

Privat indførsel af produkter f.eks. i forbindelse med turistrejser medfører ikke, at den pågældende anses som importør efter *stk. 2*. Det gælder, selv

om de pågældende varer købes med henblik på videresalg eller bortgivelse.

Til stk. 3 og 4

Den, der leverer et produkt, hvor producenten eller EF-importøren efter *stk. 1* og *2* ikke kan identificeres på grundlag af de oplysninger, der ledsager produktet, bliver efter bestemmelsen i *stk. 3* ligestillet med producenten og ifalder derfor et ansvar for produktskader. Bestemmelsen har til formål at sikre, at en forbruger altid skal kunne få tilstrækkelige oplysninger til at kunne rejse sit erstatningskrav.

Det er et væsentligt led i beskyttelsen af forbrugerne, at skadelidte ikke selv skal undersøge, hvem der er den ansvarlige som producent eller importør. Skadelidte kan således i tilfælde af, at et anonymt produkt har voldt skade, rette kravet mod sin leverandør, typisk detailforretningen. Medmindre den pågældende efter bestemmelsen i *stk. 4* inden rimelig tid oplyser navn og adresse på en tidligere leverandør eller den ansvarlige efter lovforslagets § 4, stk. 1 og 2, bliver denne herefter selvstændig ansvarlig.

Hvis et produkt er indført fra et land, der ikke er medlem af EF, er det ikke tilstrækkeligt, at leverandøren oplyser den egentlige producents navn og adresse. I dette tilfælde kan leverandøren kun frigøre sig fra ansvaret, hvis han kan oplyse navn og adresse på en tidligere leverandør af produktet i EF, herunder EF-importøren.

Kan leverandøren ikke fremkomme med de fornødne oplysninger, bliver han som nævnt selv ansvarlig overfor skadelidte. Har en leverandør f.eks. modtaget den samme type produkt fra flere producenter, og er han ikke i stand til at udpege, hvilken producent der har leveret det defekte produkt, medfører bestemmelsen ligeledes, at leverandøren ifalder selvstændigt ansvar efter lovforslaget.

De oplysninger om den ansvarliges identitet, som skadelidte skal modtage, må være så præcise, at skadelidte på grundlag heraf vil kunne retsforfølge den pågældende. Han skal derfor både have kendskab til dennes navn og adresse, hvilket er fundet hensigtsmæssigt at præcisere i selve lovteksten.

Leverandøren har ifølge direktivet og lovforslaget *rimelig tid* til at fremkomme med de nødvendige oplysninger til identifikationen. Hvad der nærmere ligger i dette begreb beror på en konkret vurdering. I denne forbindelse må der tages hensyn til, ikke blot hvilke vanskeligheder der er forbundet med at skaffe oplysningerne, men også til